

Murano, az üveg csodája

2012. február 13-16.

Fotóworkshop Imre Tamás és Szabó Béla vezetésével

Normális körülmények között a havas hideg időszak végének közeledtét jelenti a farsang időszaka. Ekkor vidám multságokkal ünnepelték eleink a tél végét. Ennek hagyománya még a régmúlta nyúlik vissza, mikor a tavaszi napforduló környékén volt az új év kezdete. A kereszténység magába olvasztotta ezt az ünnepet is, mind oly sok korábbi pogány ünneppel tette, melyeket új tartalommal látott el. Ebben az időszakban számos helyen tartanak még a mai napokban is jelmezes, maszkos felvonulásokat, Európa napjainkban leglátványosabb farsangi ünnepe a velencei karnevál. Az olasz etimológia szerint a karnevál elnevezés az ősrégi farsang utolsó napján mondogatott, a nagyböjt hústól tartózkodás időszakát summázó, komikus szólásból: Carne vale! „Isten veled hús!” származik.

Velence a „tengerek királynője” mint oly sokáig emlegették a lagúnák városát, amely a szárazföldről 4 km-re 118 szigeten terül el. A várost 150 csatorna szeli át, 400 híd köti össze

és 15000 cölöpökön álló épület alkotja. A farsang idején az idelátogató turisták amúgy sem kis hada megtöbbszöröződik. Néha már közlekedési dugók alakulnak ki a sikátorokban, a hidakon. Előfordul, hogy bizonyos utcákat egyirányúsítanak a velencei rendőrök, gyalogosforgalom csak egy irányba, mivel a

városban a vízijárműveken kívül csak gyalog lehet közlekedni.

A velencei tanács az 1970-es években újjította fel, a már-már feledésbe merült karnevált a lagúnák városában. Ezzel sikerült a téli turista holt szezont mozgalmassá varázsolni. A rendszerváltás után megindultak a kelet-európai turisták is a velencei karneválra. Jó magam már vagy fél tucatszor voltam ezen a fergeteges népünnepélyen. Szeretném élményemet megosztani a fotográfia szerelmeseivel, hogy lehetőséget teremtsünk kiváló fotók készítésére. Általában az utazási irodák a hét végére szerveznek utakat. Gondoljunk arra, hogy más is spórolni akar a szabadságával és ilyenkor utazik. Hatalmas tömeg van a városban, szinte mozdulni sem lehet, nem hogy igazából fényképezni. Ezért érdemes a karnevál hétköznapijaira eljutni Velencébe.

A szakavatott vezetők **Szabó Béla** EFIAP fotóművész, fotográfus, (Magyar Fotóművészek Szövetsége, Fédération Internationale de l'Art Photographique, European Photogroup of Art and Performance, Österreichischen Gesellschaft für Photographie tagja, Canon Pro Club Hungary alelnöke, a Természetfotó Magazin

szerkesztője, a Fotóoktatás szabadiskola tanára, a Nyugat-Magyarországi Egyetem előadója) és **Imre Tamás** AFIAP fotóművész, fotográfus (Természetfotó Magazin főszerkesztője, Canon Pro Club Hungary elnök, Vadvilág Magyar Természetfotósok Egyesületének elnöke, Fotóoktatás szabadiskola tulajdonosa, vezető tanára) segítségével a workshop lehetőséget teremt a kreatív, művészi felvételek készítésére.

Murano, az üveg csodája

Murano másfél kilométerre kerül el Velencétől északkeletre. 1291 óta a velencei üvegyártás központja, különösen a 16. században élte virágkorát e tevékenységnek köszönhetően. Murano öt szigetre épült, és körülbelül a közepén vágja ketté a saját „Canal Grandéja”. A csatorna két partját híd köti össze, a Ponte Vivarini, amelyet az innen származó 15. századi művészcsaládról neveztek el.

A közigazgatásilag Velencéhez tartozó szigetnek jelenleg 5600 lakosa van. Murano már a római korban lakott település volt. A velencei lagúnában és a környező szárazföldön az üvegyártás hagyományai egészen a római időkig nyúlnak vissza. A sziget

igazi fellendülése 1291-ben kezdődött, amikor a Velencéből tűzveszélyességük miatt kitiltották az üvegfúvó műhelyeket, és azok Muranóra költöztek. A 14. században elkezdődött az üvegtermékek exportja, a sziget eleinte tükreinek és üveggyöngyeinek köszönhetően vált

világhírűvé. Később a csillárok váltak a sziget leghíresebb termékévé. A szigeten találták fel az ún. aventurin üveget (sötétzöld üveg, benne aranycseppekkel). Egy ideig Murano volt Európa legjelentősebb üvegtermelője. Az üvegyártás a 18. századtól kezdve hanyatlásnak indult, de még ma is ez jelenti a sziget legfontosabb iparágát.

Az üvegművesek első „munkaköri leírása”, a híres *Capitulare de Fiolaris* 1271-ben kelt. A

szabályozás a kemencék tulajdonosaitól kezdve a tanoncokig mindenkire kiterjedt, akinek csak valami köze volt az üvegiparhoz, és így az üvegfúvók céhéhez tartozott. A szabálykönyvet rendszeresen aktualizálták, utolsó változata 1776-ban készült.

Mivel a mesterség fortélyait szigorúan őrizték, az üvegfúvó mesterek nem utazhattak el a Velencei Köztársaságból. A gyártás titkát idegeneknek továbbadó üvegfúvó mestereket halálbüntetés fenyegette.

Az évszázadok során az üvegyártásnak több különböző technológiája alakult ki.

A Köztársaság és az üvegyipar végét az 1797-es francia megszállás jelentette. Az 1860 és 1960 közti száz évben a muranói cégek a dekoratív üveg dísz tárgyak készítésével tettek szert ismét világhírré. 500 évvel az első virágkor után Murano ismét a csúcsra jutott. Murano továbbra is exportálja hagyományos termékeit, a tükröket és az egyéb üvegárukat, de emellett a kínálatban megjelentek olyan új használati tárgyak is mint a csapok fogantyúi, az üveg lámpaernyők vagy az elektromos csillárok. A turistaforgalom növekedésével egyre nagyobb az üveg ékszerek és emléktárgyak iránti kereslet is.

